

Arrest

nr. 270 172 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEMEESTER
De Burburestraat 6-8/5
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEMEESTER en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

[...]

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

[...]

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder de in casu bestreden beslissing op 1 juli 2021 aangetekend heeft verzonden op volgend adres: S.(...) (...), 2660 Hoboken. Dit adres wordt ook thans in het verzoekschrift vermeld als verzoekers woonplaats. De Raad merkt hierbij op dat de oproepingen voor een nieuw persoonlijk onderhoud wegens een nieuw element eerder eveneens naar dit adres, zijnde het laatste adres vermeld in het rijksregister conform artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet, werden verzonden en door verzoeker aldaar ontvangen.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht deze aangetekende brief van 1 juli 2021 op dinsdag 6 juli 2021 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen in beginsel begint te lopen.

Hoewel verzoeker ter terechtzitting betwist dat de brief hem op 2 juli 2021 werd aangeboden blijkt uit de stukken van het dossier dat er zich wel degelijk een postbode op verzoekers adres heeft aangemeld om het aangetekend schrijven van 1 juli 2021 aan hem te overhandigen. De briefomslag met vermelding van het feit dat bericht werd gelaten op 2 juli 2021 en dat de bestreden beslissing tot 18 juli 2021 kon worden opgehaald in een postpunt te Hoboken bevindt zich in het administratief dossier.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op geldige wijze geschiedt, het voldoende is dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de belanghebbende een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan verwittigd wordt dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (RvS 28 januari 2014, nr. 226.239).

Verder blijkt naar analogie met de rechtspraak van de Raad van State dat de zinsnede "tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst" in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, er op gericht is de geadresseerde van de brief de mogelijkheid te bieden "het bewijs te leveren [dat] hij de brief op een andere, latere dag heeft ontvangen". Daarmee wordt geen afbreuk gedaan aan de vaste rechtspraak van de Raad van State dat dit 'ontvangen' regelmatig geschiedt - in het geval dat de bestemming niet thuis is - door het achterlaten van een bericht van de aangetekende zending in de brievenbus en niet door het daadwerkelijk afhalen van het schrijven op het postkantoor (RvS 18 november 2013, nr. 225.507).

Bijgevolg kan gelet op de rechtsgeldige betekening van de bestreden beslissing en de daadwerkelijke kennisname van de zending gelet op het afwezigheidsbericht slechts worden vastgesteld dat het door verzoeker op 9 november 2021 ingediende beroep laattijdig werd ingesteld. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet was 4 augustus 2021 immers de laatste nuttige dag om een beroep in te stellen en verzoeker diende het voorliggend beroep ruim drie maanden later in.

Verzoeker voert voor deze laattijdige indiening van het verzoekschrift evenwel overmacht aan. Verzoeker betoogt dat hij pas feitelijk kennisgenomen heeft van het bestaan van de beslissing toen hij de DVZ-beslissing van 6 oktober 2021 in ontvangst nam en stelt dat de inhoud van de bestreden beslissing hem pas meegedeeld werd per e-mail van 26 oktober 2021. Er wordt in het verzoekschrift gewezen op de verschillende medische problemen van verzoeker die ertoe leidden dat hij de facto in de onmogelijkheid was om op zelfstandige wijze kennis te nemen van de inhoud van de bestreden beslissing. Zo wordt aangehaald dat verzoeker blind is aan één oog en aan het andere oog een erg slecht zicht heeft waarvoor hij overigens op 2 september 2021 een cataractingreep onderging. Er wordt betoogd dat gezien de operatie op 2 september 2021 en de reeds sinds 2012 ernstige oogproblemen van verzoeker er met zekerheid kan aangenomen worden dat zijn zicht gedurende de maand juli 2021 erg slecht was. Verzoeker benadrukt dat hij op het moment van de betekening immers quasi blind was en het postbriefje dus niet kon lezen. Bovendien werd verzoeker op 1 juli 2021 positief getest op

COVID-19 en moest hij hierdoor tot minstens 10 juli 2021 in quarantaine. Vervolgens worden de hevige drugsverslaving en ernstige psychologische problemen (PTSD) van verzoeker benadrukt. Verzoeker stelt dat zijn emotionele en psychologische staat hem geenszins toeliet om zelfstandig kennis te nemen van de bestreden beslissing. Er wordt in dit verband aangevoerd dat deze onmogelijkheid zijn administratie te beheren vandaag nog steeds bestaat en dat verzoeker elke briefwisseling die hij ontvangt/opmerkt doorstuurt naar één van de sociaal assistenten/vertrouwenspersonen. Het is ook zo dat verzoeker in staat was kennis te nemen van de feitelijke inhoud van de DVZ-beslissing van 6 oktober 2021. Verzoeker meent dat de hierboven vermelde omstandigheden in acht genomen het duidelijk moge zijn dat er in zijn hoofde meerdere belemmeringen bestonden die een feitelijke kennisname van de beslissing op 2 juli 2021 verhinderden. Hij stelt dat deze omstandigheden zich buiten zijn wil voordeden en dat hij bezwaarlijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn medische problemen zodat duidelijk sprake is van een onoverkomelijk en onvoorzienbaar geval van overmacht.

De Raad moet in casu vaststellen dat verzoeker met zijn betoog geen overmachtssituatie aantoont. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie 2. Ontvankelijkheid in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht kan bijgevolg slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop verzoeker geen vat had en waardoor hij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, de verzoeker al het mogelijke heeft gedaan, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in zijn hoofde.

Hoewel de gestaafde medische problemen van verzoeker niet betwist worden en het aannemelijk is dat hij op hulp rekent voor het beheren van zijn administratieve situatie, blijkt echter niet dat verzoeker de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij rechtsgeldig reeds twee oproepingen voor een persoonlijk onderhoud heeft mogen ontvangen waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat er een nieuw element voorligt, zijnde zijn correctionele veroordeling, waardoor zijn subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingetrokken. Deze oproepingen van 6 november 2020 voor een persoonlijk onderhoud op 25 november 2020 en van 25 maart 2021 voor een onderhoud op 20 april 2021 werden verzoeker via ter post aangetekende zendingen betekend op het adres waarop later ook de bestreden beslissing werd betekend. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet betwist dat hij in verband met de eerste oproeping via zijn sociaal assistent liet weten dat hij niet aanwezig kon zijn op het persoonlijk onderhoud aangezien hij een belangrijke afspraak had.

Gelet op de vaststellingen dat verzoeker wel degelijk kennis had van het gegeven dat zijn subsidiaire beschermingsstatus kon ingetrokken worden en hij, ondanks de reeds bestaande medische problemen, wel in staat was om via een sociaal assistente te reageren op de eerste oproeping kan de Raad in casu niet anders dan vaststellen dat verzoeker in gebreke is gebleven, zelfs wanneer hij het postbriefje niet kon lezen, zorgvuldig te handelen door bijvoorbeeld zijn sociaal assistente/vertrouwenspersonen hierover in te lichten en de nodige informatie in te winnen teneinde kennis te nemen van de inhoud van de briefwisseling om tijdig beroep te kunnen instellen tegen de bestreden beslissing. Verzoeker, die overigens niet onder bewindvoering staat en geenszins onbekwaam werd verklaard, draagt in deze zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging en de opvolging van zijn administratieve status betreft. Wanneer hij een schrijven ontvangt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is het dan ook de taak van verzoeker om op diligente en alerte wijze te reageren. De Raad benadrukt dat van een rechtzoekende een zekere waakzaamheid, diligentie en zorgvuldigheid wordt verwacht, zodat het bestaan van overmacht kan worden uitgesloten op grond van de enkele vaststelling dat verzoeker niet de nodige voorzorgen heeft genomen. Overmacht is immers niet verzoenbaar met een nalatigheid of een gebrek aan vooruitziendheid vanwege verzoeker zelf.

De Raad dient hierbij nog aan te stippen dat hoewel thans verzoekers medische (fysieke en mentale) problemen worden benadrukt ter verschoning van het gegeven dat hij naliet zijn post op te volgen, er uit het verzoekschrift wel blijkt dat verzoeker ondanks zijn medische problemen evenwel in staat was tewerkstelling te vinden (namelijk sinds 3 november 2020 tot 2 november 2022 via een werkervaringsovereenkomst), in behandeling te gaan voor zijn drugsverslaving en reeds een inburgeringstraject te doorlopen in 2019-2020.

De COVID-besmetting van 1 juli 2021 en verzoekers quarantaine tot 10 juli 2021 kan bovenstaande conclusie niet wijzigen nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing tot 18 juli

2021 kon worden opgehaald in het postpunt. Verzoeker toont geenszins omstandigheden aan die hem zouden verhinderd hebben zich na zijn isolatie tot 10 juli 2021 naar het postpunt te begeven of met zijn volmacht hiertoe de nodige hulp in te schakelen, te meer in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker ook in het verleden beroep deed op sociaal assistenten en vertrouwenspersonen.

Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is.

Het beroep is derhalve onontvankelijk ratione temporis.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU